

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 184/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **PROMETHEUS s.r.o.**, Štefánikova 18, Humenné, IČO 46 767 631, zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Šepelovou, Námestie slobody 13/25, Humenné, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 25Cb/3/2021-202 z 8. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 14, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25Cb/3/2021 z 3. marca 2023 (ďalej len „uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom“) a uznesením č. k. 25Cb/3/2021-202 z 8. júna 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje uznesenia okresného súdu zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 184/2024-14 z 28. marca 2024 prijal ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv napadnutým uznesením okresného súdu na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom ústavnú sťažnosť odmietol. Zároveň odložil vykonateľnosť uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Prešov uverejneným v Obchodnom vestníku 3. marca 2022 bolo proti sťažovateľke začaté reštrukturalizačné konanie.

Uverejnením ďalšieho uznesenia Okresného súdu Prešov v Obchodnom vestníku 11. apríla 2022 došlo k povoleniu reštrukturalizácie sťažovateľky. Napokon uverejnením uznesenia Okresného súdu Prešov v Obchodnom vestníku 23. decembra 2022 došlo k schváleniu reštrukturalizačného plánu a ku skončeniu reštrukturalizácie.

4. Pred začatím reštrukturalizačného konania sťažovateľka vystupovala ako žalovaná vo viacerých civilných sporových konaniach vedených na okresnom súde.

5. V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25Cb/3/2021 sťažovateľka podala 1. decembra 2021 odvolanie proti rozsudku okresného súdu, o ktorom odvolací súd rozsudkom zo 17. marca 2022 rozhodol tak, že prvoinštančný rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

6. Vyšší súdny úradník uznesením z 3. marca 2023 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 69 eur. V sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka namietala, že okresný súd pochybil, keď v konaní pokračoval a vydal rozhodnutie, pretože podľa § 156 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o konkurze a reštrukturalizácii a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov“ alebo „ZKR“) je v dôsledku skončenia reštrukturalizácie súdne konanie zastavené *ex lege*, a to ako celok. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľky zamietol. Konštatoval, že poplatková povinnosť jej vznikla podaním odvolania 1. decembra 2021 a súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti, najneskôr však do troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. Poplatková povinnosť za odvolanie bola teda uložená správne, pričom lehota troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným (2021), ešte neuplynula.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že poplatková povinnosť jej vznikla podaním odvolania 1. decembra 2021, čo nerozporoval ani okresný súd. V zmysle § 120 ZKR teda ide o pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou. Keďže predmetná pohľadávka nebola v reštrukturalizačnom konaní uplatnená riadne a včas, došlo k zániku nároku momentom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu a skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku 23. decembra 2022, pričom konanie vedené na okresnom súde sa zastavilo *ex lege*. Okresný súd nepostupoval procesne správne, ak vydal rozhodnutie v neexistujúcom konaní, nerešpektujúc kogentné ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Možnosť vymáhať pohľadávku, ktorá nebola v reštrukturalizácii uplatnená formou prihlášky, zanikla, a preto ju nemožno ani dodatočne vyrubiť a vymáhať od sťažovateľky. Zmyslom a účelom reštrukturalizácie je okrem postupného kolektívneho uspokojenia veriteľov aj ozdravenie podniku a pokračovanie v podnikateľskej činnosti. Preto, ak by bolo možné aj po skončení reštrukturalizačného konania vydávať rozhodnutia v *ex lege* zastavených konaniach, na základe ktorých by boli vyrubené a vymáhané súdne pohľadávky, pri ktorých došlo k ich zániku a ktoré by tak aj po skončení ozdravného procesu nanovo začali ozdravený podnik zaťažovať neočakávanými výdavkami, celý proces reštrukturalizácie by tým bol zmarený.

8. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd sa v napadnutom uznesení nijakým spôsobom nevysporiadal s jej argumentmi a úplne odignoroval jej tvrdenie o tom, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka bolo vydané v *ex lege* zastavenom konaní. K namietanému postupu v rozpore s kogentnými

normami zákona o konkurze a reštrukturalizácii nezaujal žiadne stanovisko, a preto je jeho postup svojvoľný a jeho rozhodnutie arbitrárne, neakceptovateľné a ústavne neudržateľné.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

9. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že zo zákona sa zastavujú iba konania o pohľadávkach, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou. Sťažovateľka argumentuje, že pri prednostných pohľadávkach, teda pohľadávkach, ktoré vzniknú po začatí reštrukturalizačného konania, nie je relevantné, kedy sa stala pohľadávka splatnou, ale kedy vznikla. K tomuto argumentu okresný súd uviedol, že poplatková povinnosť sťažovateľky vznikla podaním odvolania a poplatok bol zároveň aj splatný. Išlo teda o povinnosť, ktorá zaťažovala v prvom rade sťažovateľku, ktorú si však napriek zneniu zákona nesplnila. Ak si poplatník nesplní poplatkovú povinnosť, súd je povinný vyzvať na jej splnenie [§ 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)], pričom lehota na výzvu je obmedzená § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Dňa 23. decembra 2022 došlo k potvrdeniu schváleného reštrukturalizačného plánu súdom a ku skončeniu reštrukturalizačného konania. Podľa § 156 ZKR zverejnením uznesenia o skončení reštrukturalizačného konania zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania a zastavujú sa konania prerušené podľa § 118 ods. 4 ZKR, teda konania, ktoré sa uplatňovali v reštrukturalizácii prihláškou. V čase výzvy na zaplatenie súdneho poplatku sťažovateľka ako subjekt práva existovala a účinky reštrukturalizačného konania zanikli. Súd mal povinnosť postupovať podľa zákona a vyzvať sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, a to aj vzhľadom na § 204 ods. 1 Spravovacieho a kancelárskeho poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy.

10. Okresný súd taktiež uviedol, že nesúhlasí s názorom sťažovateľky, podľa ktorého by v prípade poplatkovej povinnosti, ktorá vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania, išlo o pohľadávku, ktorá mala byť prihlásená do reštrukturalizácie. Pohľadávky štátu sa spravujú osobitnými predpismi, a to zákonom č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších, a v prípade súdnych poplatkov je to zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok (ďalej len „zákon č. 65/2001 Z. z.“). V zmysle týchto právnych predpisov má štát povinnosť prihlásiť svoje pohľadávky aj do reštrukturalizácie, avšak iba tie, ktoré spĺňajú definície pohľadávky štátu podľa citovanej právnej úpravy. Zákon sa nevzťahuje na nakladanie a vymáhanie pohľadávok štátu, ktoré upravujú osobitné predpisy, a v tejto časti odkazuje aj na zákon č. 65/2001 Z. z. Súdne pohľadávky preto nepatria medzi pohľadávky štátu, ktoré je štát povinný uplatňovať aj v prípadnom reštrukturalizačnom konaní. Ústavnú sťažnosť preto považuje za nedôvodnú.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

11. Zúčastnená osoba, ktorou je obchodná spoločnosť HOPAX s.r.o., Nádražní 106, Červenka, Česká republika, sa k ústavnej sťažnosti nevyjadřila.

III.3. Replika sťažovateľky:

12. Sťažovateľka vo svojej replike zotrvala na svojich argumentoch uvedených v ústavnej sťažnosti. S názorom okresného súdu sa nestotožnila. Základným problémom v prejednávanej veci sa javí vymedzenie vzťahu medzi konkrétnym všeobecným zákonom upravujúcim oblasť súdnych pohľadávok a zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. V zmysle starorímskej právnej zásady *lex specialis derogat legi generali* má zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako špeciálny právny predpis pre reštrukturalizačné konanie prednosť pred všeobecným zákonom pre oblasť súdnych pohľadávok a len zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako zákon osobitný vo vzťahu k reštrukturalizačnému konaniu môže určiť, ktoré pohľadávky sú veriteľia povinní si uplatniť formou prihlášky riadne a včas, pokiaľ majú záujem na ich uspokojení v reštrukturalizačnom pláne. Poplatková povinnosť sťažovateľky vznikla podaním odvolania, a preto v zmysle § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ide o pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou. Pretože predmetná súdna pohľadávka nebola v reštrukturalizačnom konaní sťažovateľky uplatnená riadne a včas, došlo k zániku jej vymáhateľnosti voči sťažovateľke momentom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu a skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku 23. decembra 2022. Právo vymáhať súdnu pohľadávku, ktorá nebola v reštrukturalizácii uplatnená formou prihlášky riadne a včas, zaniklo, a preto ani nie je možné dodatočne túto súdnu pohľadávku vyrubiť a vymáhať.

13. Podľa sťažovateľky základný vzťah medzi Civilným sporovým poriadkom a zákonom o konkurze a reštrukturalizácii je vzťahom subsidiarity a v prípade reštrukturalizačného konania majú prednosť procesné normy zákona o konkurze a reštrukturalizácii (v danom prípade napríklad § 156 ZKR) pred procesnými normami Civilného sporového poriadku. Relevantnou právnou normou pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky bol zákon o konkurze a reštrukturalizácii; pričom v zmysle § 155 ods. 2 ZKR *de lege lata* zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi.

14. Poukázala i na to, že právny štát je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, v zmysle § 156 ZKR sa súdne konanie zastavuje *ex lege* ako celok. Súd o zastavení konania nerozhoduje, v *ex lege* zastavenom konaní nemôže súd vydať žiadne ďalšie rozhodnutie *contra legem* a tým rozhodnúť v konaní, ktoré *de facto* neexistuje. Akýkoľvek iný výklad by bol v rozpore so samotným zmyslom reštrukturalizačného konania a účelom zákona o konkurze a reštrukturalizácii, *ergo* ak by bolo možné aj po úspešnom skončení reštrukturalizačného konania začať odznova zaťažovať ozdravený podnik neočakávanými záväzkami plynúcimi z tzv. starého dlhu, celý proces reštrukturalizácie by tým mohol byť ihneď zmarený.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

15. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Podstata námietok sťažovateľky je založená na tvrdení o porušení jeho práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré sa týka rozhodovania o súdnom poplatku. Sťažovateľka zastáva názor, že pohľadávku predstavujúcu súdny poplatok bolo nutné uplatniť prihláškou v reštrukturalizácii. Neprihlásením pohľadávky v reštrukturalizácii zanikla jej vymáhateľnosť. Ak okresný súd vydal napadnuté uznesenia v *ex lege* zastavenom súdnom konaní po skončení reštrukturalizácie, nepostupoval procesne správne a nerešpektoval kogentné ustanovenia ZKR, pretože vydal rozhodnutie v neexistujúcom konaní.

17. Ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto preskúmava len to, či orgán verejnej moci ten-ktorý zákon nevyložil spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

18. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti prezentuje názor, že jeho veriteľ si mal pohľadávku na súdnom poplatku uplatniť prihláškou v reštrukturalizácii. Touto problematikou sa ústavný súd detailne zaoberal v náleze sp. zn. III. ÚS 513/2023 z 22. augusta 2024 (ďalej len „nález“), ktorým nevyhovelo obdobným ústavným sťažnostiam sťažovateľky. Po komplexnom posúdení sťažovateľkinej aktuálnej veci konštatuje, že nemá dôvod sa od záverov uvedených v náleze odchýliť, keďže ide o skutkovo i právne rovnaký prípad.

20. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, ktoré bolo podané v decembri 2021. Sťažnosť sťažovateľky proti tomuto rozhodnutiu okresný súd zamietol.

21. V § 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch zákonodarca jasne definoval moment vzniku poplatkovej povinnosti za odvolanie, pričom zákon o súdnych poplatkoch zreteľne rozlišuje medzi vznikom poplatkovej povinnosti a splatnosťou poplatku (§ 5, § 8 zákona o súdnych poplatkoch). V kontexte reštrukturalizačného konania je na účel posúdenia, či je pohľadávka prednostnou,

rozhodujúci moment jej vzniku (§ 120 ods. 2 ZKR). Samotný okresný súd však nespochybňuje, že súdny poplatok za odvolanie je splatný okamihom vzniku poplatkovej povinnosti (podaním odvolania), keď v napadnutom uznesení uvádza, že súdny poplatok za odvolanie bol splatný v roku 2021.

22. Pohľadávka voči sťažovateľke predstavujúca výšku súdneho poplatku za odvolanie vzhľadom na moment jeho vzniku (pred 3. marcom 2022, keď došlo k začatiu reštrukturalizačného konania), nemá charakter prednostnej pohľadávky podľa § 120 ods. 2 ZKR. Pre pohľadávky, ktoré nie sú prednostné, platí, že sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou.

23. Pokiaľ ide o neprihlásené pohľadávky, ktoré mali byť v reštrukturalizácii prihlásené, tieto sa stávajú účinnosťou plánu voči dlžníkovi nevymáhateľné, t. j. menia sa na naturálne obligácie. Dlžník tieto pohľadávky môže dobrovoľne splniť, veriteľ ich však nemôže vymáhať cestou súdu, resp. exekúcie. Voči iným osobám ako dlžníkovi však tieto pohľadávky možno vymáhať aj naďalej, napríklad voči ručiteľovi, prípadne spoludlžníkovi. Takýmto osobám námietka nevymáhateľnosti pohľadávky voči hlavnému dlžníkovi (spoludlžníkovi) neprislúcha, a preto s ňou nemôžu byť úspešné. Nevymáhateľnosť má obdobné účinky ako premlčanie, prihliadne sa na ňu však z úradnej povinnosti (POSPÍŠIL, B., MACEK, J., MALIAR, M., KITTA, V. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 2. vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer, 2016, s. 810.).

24. Zánik vymáhateľnosti znamená nemožnosť vymáhať pohľadávky na súde alebo inom oprávnenom orgáne; ak už veriteľ má priznanú pohľadávku súdom alebo iným orgánom, nemožno priznanú pohľadávku vymáhať v rámci exekučného konania. Pretože pohľadávka nezaniká, dlžník ju môže plniť a prijaté plnenie nie je bezdôvodným obohatením (*Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, s. 1099.*).

25. Ústavný súd konštatuje, že ak by dôsledkom neprihlásenia pohľadávky v reštrukturalizácii bol zánik pohľadávky ako takej (nielen zánik jej vymáhateľnosti), potom by rozhodnutie okresného súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok riešilo rovnaký predmet, teda existenciu pohľadávky na súdnom poplatku. Právna úprava (§ 120 ods. 1, § 155 ods. 2 ZKR) však s neprihlásením pohľadávky spája dôsledok v podobe zániku jej vymáhateľnosti, nie samotný zánik existencie pohľadávky. Okresný súd uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, pričom ide o rozhodnutie deklaratórnej, nie konštitutívnej povahy (napriek formulácii výroku uznesenia vyššieho súdneho úradníka), keďže povinnosť platiť súdny poplatok vzniká *ex lege*. Okresný súd bol oprávnený o existencii poplatkovej povinnosti rozhodovať aj po potvrdení reštrukturalizačného plánu, keďže neprihlásenie pohľadávky na súdnom poplatku nemalo za následok zánik povinnosti platiť súdny poplatok, iba zánik vymáhateľnosti pohľadávky na súdnom poplatku. Okresný súd nerozhodoval o otázke vymáhateľnosti, a teda rozhodoval o odlišnom predmete – o existencii pohľadávky. Z tohto hľadiska je rozhodnutie okresného súdu o súdnom poplatku zákonné, ústavne udržateľné a neporušujúce základné práva sťažovateľky (III. ÚS 513/2023).

26. Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že zastavenie konania ako dôsledok potvrdenia reštrukturalizačného plánu má dopad na meritum zastaveného konania. Skutočnosť, že dôsledkom potvrdenia reštrukturalizačného plánu je podľa § 156 ZKR zastavenie konania, ktoré bolo povolením reštrukturalizácie prerušené (§ 118 ods. 4 ZKR), nebráni súdu, aby o povinnosti zaplatiť súdny poplatok deklaratórne rozhodol. Rozhodovaním o povinnosti sťažovateľky uhradiť súdny

poplatok za odvolanie v období po skončení reštrukturalizácie nedošlo ku konštituovaniu nového nároku veriteľa, pretože tento nárok existoval už v čase pred začatím reštrukturalizačného konania.

27. Otázka vymáhateľnosti pohľadávky na súdnom poplatku má potom význam v prípadnom exekučnom konaní, kde sa sťažovateľka bude môcť brániť zákonným dôsledkom neprihlásenia pohľadávky v reštrukturalizácii – jej nevymáhateľnosťou. Sankcia neprihlásenia pohľadávky na súdnom poplatku v reštrukturalizácii v zmysle § 155 ods. 2 ZKR účinne zabráni zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok.

28. Ústavný súd preto dospel k záveru, že okresný súd napadnutým uznesením nezasiahol do práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani do jeho práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (§ 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde).

29. Články 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 1 ústavy vyjadrujú špecifické ústavné princípy a neupravujú základné právo a slobodu, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum ústavných princípov a zásad podľa týchto článkov ústavy o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (IV. ÚS 402/2021, III. ÚS 485/2021, IV. ÚS 402/2021).

30. Vo vzťahu k čl. 14 ústavy, podľa ktorého každý má spôsobilosť na práva, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neuviedla relevantnú argumentáciu, ktorá by opodstatňovala vyhovie ústavnej sťažnosti v predmetnej časti.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti ani v časti namietajúcej porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 1 a čl. 14 ústavy.

32. V závere ústavný súd dodáva, že v zmysle § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia zaniká právoplatnosťou tohto rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, keďže ústavný súd nerozhodol o jeho skoršom zrušení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu